

Tartalom

- Révai Miklós-nap 2000
 - Diákdiri-választás 2000
 - A Révai vetélkedő helyezései
 - Egy arc a Révaiból
 - Angliai útinapló
 - Milanovich Dominika - Jó tanuló, jó sportoló
 - Ezredvégi üzenetek
 - Készülődés a búcsúra
-

Révai Miklós-nap 2000 (Az egykori és mai diákok találkozása az Alma Materban)

Ép hagyománya a Révainak, hogy az iskola igazgatósága és a gimnázium Barátainak Köre évente megszervezi az egykori és mai révaisok találkozóját. A híressé lett egykori diákok szívesen jönnek vissza "tápláló" anyjukhoz, hogy beszámoljanak, mire is vitték. Meghatottan beszélnek az egykori révais diákévekről, az ezer szállal kötődésükről - ösztönözve ezzel a mait szép példájukkal.

Megtisztelte jelenlétével, beszámolójával egykori, iskoláját Dr. Áder János, jogász, az országgyűlés elnöke. Rövid időn belül már másodszer látogatott meg minket - megmártózva az iskola levegőjében, szívesen váltva szót egykori tanáraival, régi ismerőseivel.

Meghatottan élvezte a találkozás örömét Dr. Nagy Andor, jogász, a miniszterelnök kabinetfőnöke, aki először jött hozzánk, s találkozott érdeklődő diákjainkkal, beszélgetett egykori tanáraival.

Zsúfoltságig megtelt terem adták meg az alaphangot a legkülönbözőbb foglalkozású öregdiákok beszámolójának. Szívesen hallgatták Dr. Dudits Dénes biológus professzor érdekes gondolatait kutatásairól, Dr. Kőrös Erzsébet vetített képes előadását erdélyi élményeiről, Dr. Horváth András docens, fizikus, csillagász tudományának eredményeiről; Kelemen Miklós a REVITA Tv főszerkesztő igazgatóját világháborús emlékhelyekről, Dr. Pék József városi tisztifőorvos emlékeit a Révaírókól, az orvostudomány új eredményeiről.

Szinte még levegő is alig jutott a zsúfolt teremben annak, aki Pölöskei Gábor, az MTK vezetőedzőjének szavait hallgatta. Alig győzte az érdeklődő kérdéseket megválaszolni, majd a tanáriban emlékeit felidézni. Majdnem másfél órát várt az újságíró, hogy riportot készíthessen az egykor Győrből induló válogatott labdarúgóval. Érdekes gondolatokkal gazdagította hallgatóit Virágos Gábor, régész és azok az előadók is, akiket egyes osztályok tanulói hívtak meg magukhoz. Minden évben szívesen osztja meg élményeit a maiakkal Nagy Iván, aki Berlinből szervezi évente, volt osztálya érettségi találkozóit is. Felidézi emlékeit a mai tanárokkal a már nyugdíjas kolléga is, szívesen mesélnek egymásnak is egykori aktív tanári pályájukról, de gyermekeikről, unokáikról is.

Emlékezetes marad ez a nap mindenkinek, aki bármilyen minőségben részese volt a szép emlékezőseknek.

A szerkesztő

Diákdiri-választás 2000

Bár a szavazás még 2000-ben zajlott, az általatok meg-választott diákdiri már 2001-ben veszi át a Révaiban a hatalmat.

De mivel is járt az egész kampányolás, hogyan zajlott? Talán szeptember - október környékén kezdődött, amikor megindult a "szponzorvadászat". Ki nagyobb (lásd F-esek), mi sajnos csak kisebb sikerrel, de törve nem, lázasan kerestük azokat az embereket, cégeket, akik bármivel győzelemre segíthettek volna bennünket. Igaz, sokat nem találtunk, de azért szerintem mindenki élvezte délutánoként a várost járni tanulás helyett, s másnap a suliban a kampányra hivatkozni, mikor esetleg felelni kellett volna. (Bár ez általában nem volt sikeres.) A folytatásban talán a névválasztás okozott még nagy gondot. Szinte minden oszifő szavazással telt el, míg végre megtaláltuk a legmegfelelőbb nevet, amely köré felépíthettük "fergeteges kampányunkat". (Bár valószínű, ha az osztály többi tagja is részt vesz benne, jobban sikerült volna.)

Aztán már november végén jártunk, s a bulinkat kellett megszervezni. Bár nem voltam ott mindegyiken, azt hallottam, fergeteges partykról maradtam le. November 24-én a B és az F, 1-jén a C és a D, és végül az E és az A (mi) csábíthattuk el a "szavazópolgárokat". Hát igen, van, akinek csábereje nagyobbak bizonyult... Kedvencem volt a punnyadószoza (ill. elfekvő), de jó volt az ingyen kaja és üccsi is. A buliba mindenki beleadta, amit tudott.

Sose gondoltam volna, hogy egy szimpla, pár 100 fős bulit ilyen nehéz megszervezni. Először is a bevásárlás, amikor azt hittük, hogy 20 kg kenyeret és 25 l vizet ketten elcipelünk a helyszínre, de rá kellett jönnünk, hogy úgy biztosabb, ha kilencen próbáljuk meg. (Azért sikerült!) Ezt követte a végeláthatatlan szendvicskészítés és a díszítés. Ezek után már teljesen "happy hangulatban" kezdődhetett a buli, ahol "élvezhettük" még a büfét is. (Persze csak a "belső oldaláról".) A nap tetőpontja a buli után takarítás c. fejezet volt. Igaz ez sem tartott volna másfél óráig, ha az osztály többi tagja is részt vett volna a munkában. Itt szeretném megköszönni osztályfőnöknek és a többi kisegítőnek, hogy részt vettek a munkánkban. Ezek után mindenki úgy érezte, hogy soha többé buli! (Na jó, de csak és kizárólag confetti nélkül.)

A hétfői pihenés után újult erővel vetettük magunkat a kampányhét örömeibe. (Na meg abba is, ami már kevésbé okozott örömet.) A hét úgy kezdődött, hogy kampányfőnökünk és a jelöltünk is beteget jelentett, de természetesen másnap már mindketten bejöttek akár a halált is vállalva. Sok mókás feladattal is találkozhattunk a hét alatt, de nem volt igazi. Még emlékszem, amikor rajzórán régi felvételeket néztünk a választásról. Teljesen más volt. Nem arról szólt, hogy a Révai diákjait etessük egy héten át, vagy arról, hogy kinek mennyi pénze van, milyen ajándékokat oszt, milyen szenzációt tud hozni. Szerintem sajnálatos, hogy már egy diákdiri-választás a pénzről szól. Azt reméltem, hogy jót bulizunk majd a héten, és talán az osztályunkat is összehozza. (Sajnos, ez nem sikerült igazán.) De volt számunkra egy nagyon pozitív rész is. A záróbulin történt, amikor együtt énekeltünk az F – esekkel a színpadon. Jó volt érezni, hogy bár ellenfelek, de nem ellenségek vagyunk! Hogy ne csak az én véleményemet olvashassátok, megkérdeztem másokat is, milyen volt a kampány, hogy érezték magukat:

László Ági és Trunk Fanni 11.A.:

"Sajnos a diákdiri kampány is - hasonlóan a nagyvilág egyéb dolgaihoz - igencsak pénzorientált lett. Mostanság már nem a kreativitás és a fantázia számít, hanem az, hogy a támogatók jóindulatát kihasználva ki tudja minél több finom falattal elhalmozni az éhes diákokat."

Hegedűs Veronika 11.E.:

"Jó bulik voltak. Annak ellenére, hogy sok munkával járt a szervezés, élveztük. A szabályok betartásával adódtak gondok és a buli megszervezése is nehezen ment, hogy egy másik osztállyal kellett egyeztetnünk. Jó ötletnek tartottam, hogy 1 hétig tartott a kampány. Elég volt."

Szalay András 12. B.:

"A meglepően rövid kampány ellenére az osztályok nagyon kitettek magukért. Véleményem szerint a tisztelt választók egy remek, eseménydús, örökre emlékezetes december utót érhattünk meg."

Németh Bálint - a diri:

"Nagyon jónak tartottam, hogy az osztályok közötti ellentétek a kampányhét alatt nem éleződtek ki, de azt, hogy a választási "munkák" által az osztályunk még jobban összerázódott. Szerintem az eddig átélt kampányok közül ez volt a legnagyobb, s reméljük, jövőre is hasonló vagy még jobb lesz. Örülök annak is, hogy nyertünk."

Ezek szerint nem volt rossz a kampány, de remélem, jövőre jobb lesz! Ám előbb még itt lesz a Diáknap, amikor a Révai 2001-es dirije átveszi a hatalmat, s ki tudja mi lesz.

Hécz Ágnes 11.A

A Révai vetélkedő helyezései

Első	Második	Harmadik	Negyedik
9.C	9.D	9.A	9.B
Csoltó Katalin	Bóka Andrea	Debisso Kinga	Horváth Zsófia
Kovács Virág	Kövecses Andrea	Káposzta Ágnes	Csóka Anita
Herdics Andrea	Kriván Eszter	Márkus Noémi	

Egy arc a Révaiból - Ábel Csaba

Tudjátok, milyen drága dolog elveszíteni egy fogadást? - robogott be *Csaba* két csokival és széles mosollyal a nyelvvizsgálója után. Ágival ugyanis megmondtuk neki, hogy sikerülni fog a szóbelije. Ő meg nem hitte el. Így járt. De azért nem sajnáltam annyira, inkább kicsit elbeszélgettem vele. No nem a nyelvvizsga apropóján, hanem mert tavaly megnyerte a történelem OKTV-t.

Kár, hogy az OKTV előtt nem fogadtunk, mert ugyebár akkor sem tengett túl benned az önbizalom. Egyébként optimista vagy?

Magammal kapcsolatban? Az változó. Néha úgy érzem, hogy 2 hét alatt megtanulok kínaiul meg olaszul, közben beutazom a világot... stb. Máskor meg... kb. mint a szinuszgörbe: egyszer fent, egyszer lent. Általában azért optimista vagyok. Ebben sem szeretem azonban a szélsőséget, vagyis a világ nem rózsaszínű, de esetleg törekedhetünk arra, hogy jól nézzen ki.

Ábel Csaba

Említetted az utazást. Hová szeretnél ellátogatni?

Nagyon szeretem megismerni a többieket (értsd: népeket, embereket, tájakat). Ennek meg az utazás az egyik kulcsa. A másik a töri - teszi hozzá mosolyogva. Egyébként a hegyeket szeretem, meg a gyönyörű városokat. A nagy emberi és természeti alkotásokat. Viszont nem szeretem a homokos, zsúfolt tengerpartokat.

Szóval az aktív nyaralás híve vagy. Mit csinálsz még szívesen szabadidődben?

Szeretek olvasni: kalandregényeket igényes műfajból, törikönyveket. Szívesen hallgatok zenét. Klasszikust is és popzenét is. De csak a jókat. Mondjuk, aminek dallama van - hiába, ilyen konzervatív vagyok. Szeretek a városban kószálni, főleg könyvesboltok környékén, néha színházba megyek, és szívesen kirándulok is. Csak hát erre nem épp Győr a legalkalmasabb vidék, pláne a Szigethy út!

És hogy állsz a sportolással?

Eddig kb. csak az autóversenyzést nem próbáltam ki, de igazából nem szeretem a rendszeres sportedzéseket, inkább a játékot. A kedvencem a kosarazás.

Cserkész is azért lettél, mert szeretsz játszani? Vagy ez hogy kezdődött?

Odamentem és nem dobtak ki. Tényleg. Megtetszett így hallomásból, aztán ott ragadtam. Utána meg betonon, 20 kg-val, 40 °C-ban. De ez már más kérdés.

Látom nem felejtetted el a "könnyed nyári vándortábor" emlékeit. De azóta már komoly (18 éves) felnőtt ember lettél. Nem szeretnél még egy kicsit gyerek lenni?

Még mindig az vagyok. (És megvan a gyerekesen negatív véleményem azokról, akik megpróbálnak kinőni a gyerekkorból.)

Szerinted mások milyen véleménnyel vannak rólad? Van valami furcsa szokásod, ami miatt bolondnak néznek?

Csak olyanok vannak. És én sem tartom magam normálisnak, viszont nekem ez így szimpatikus.

Azért van olyan rossz tulajdonságod, szokásod, amin szívesen változtatnál?

Könnyen megsértődök nem is sértésnek szánt dolgokon, meg néha egy csomó dolgot komolyan veszek, amit nem kéne. Ez utóbbin viszont nem változtatnék, mert ennek eddig többségben előnyei voltak.

Jó akkor most beszéljünk a komoly dolgokról. Vannak példaképeid?

Rengeteg. Mindenki másért. Egy csomó "hétköznapi" ember úgynevezett emberi tulajdonságaikért. Illetve nagy történelmi személyiségek (mindenki valami nagy gondolatért, tettéért, mentalitásáért). A sor igazából édesanyámtól Churchillen át Augustus császárig terjed.

Tényleg elég változatos a sor, már csak a kor szerint is. Te mikor éltél volna, ha választhatnál?

Igazából minden történelmi kort szívesen megnéztem volna. Élni? A XIX. Században, vagy XXII. Században, esetleg a Római Birodalomban. (Tisztos középosztályként, vagy feljebb persze.)

Ígértem, hogy nem igazán a töriről foglak faggatni, de azért arra mégis kíváncsi lennék, hogyha előre tudtad volna, hogy ennyi tanulással, készüléssel jár az OKTV, akkor is belevágtál volna?

Igen, mert rengeteget tanultam és érdekelt is. Bár az órai anyag sokszorosát kellett megtanulnom, közben rengeteg összefüggés vált világossá, amelyek háttére az órán időhiány miatt kimarad.

És mik az elképzeléseid a jövődről? Mik a céljaid, terveid?

Szeretnék minél többet tanulni (nem a könyv felett magolni, hanem megismerni dolgokat), minél rövidebb idő alatt. Utána szeretnék valami külügyi vonalon dolgozni. Esetleg a béke Nobel-díjig. Ennek két előnye is van: Neked is jó, meg másoknak is.

Látom, továbbra sem fogsz unatkozni. Sok sikert és kitartást kívánok neked a terveidhez.

Kühn Linda

Angliai útinapló

A visszazámlálás megkezdődött, és már csak három nap, már csak kettő, na, még ezt az egyet éljük túl (csak most ne írjunk matekdogát !!!) ÉS: Hurrá, utazunk! Úticél: a távoli Anglia. Egy végeérhetetlennek tűnő utazás után egy hajnalon Calais-ben találtuk magunkat, s a friss tengeri levegő mindenkit kellőképpen felébresztett (eltekintve mindazoktól, akik azt sem tudták, hogy hol vannak, s értetlenkedve kérdezték, miért nézegeti az a jóképű egyenruhás pasas az útlevelüket).

Doverben búcsút vettünk a tengertől, és továbbindultunk. Kora reggel Canterburyben sétáltunk, megcsodálva a gyönyörű székesegyházat, és itt figyelhettük meg először a jellegzetes angol házakat, melyekkel utunk során lépten-nyomon találkoztunk. Következő állomásunk Stonehenge volt. Ámulva néztem ezt az emberkéz által emelt csodát. Hogy milyen volt? Lehetetlen leírni: látni kell! Este megérkeztünk Bidefordba, megismerkedtünk a minket fogadó családdal, akik nagyon kedvesek, közvetlenek és udvariasak voltak. Vacsora után beestünk az ágyba : végre alhatunk! (AlhatNÁNK, de alulírott és szobatársa még éjfélkor is hülyéskedik és szabályszerűen röhög.)

Délelőtt tanítás (Hát nekem mindig iskolában kell ülnöm?), délután városnézés a szomszéd városban, Barnstaple-ben. Íme, a mai program. Én a délelőtti miatt voltam ideges. Másfél hónapja kezdtem el angolul tanulni, és bár a suliban sok mindent tanultunk, nem könnyű megértetni magunkat. Mint kiderült, kár volt izgulni - nagyon jól éreztem magam az órákon, s annyi mindent tanultam, amiről álmodni se mertem volna. Három tanárunk érdekesen, játékosan tanított, az órák hangulata leírhatatlan volt, és nem utolsó sorban az is jó volt, hogy a tanítás 9-kor kezdődött, így sohasem voltunk kialvatlanok (Nem úgy, mint itthon, ezért volt a fizikadolgozatban a $2 \times 4 = 9$.)

A másnap délutánt Clovellyben, egy apró, tengerparti halászfaluban töltöttük, melynek egyetlen, lejtős utcáján végigsétálva csodáltuk meg az óceánt és a gyönyörű tájat. Ennél szebbet nem is lehet elképzelni - mondtuk este, ugyanis nem lehettünk elég fáradtak ahhoz, hogy késő estig ne beszélgettünk volna. Pedig a rákövetkező nap valami még lélegzetelállítóbbat láttunk: kora reggel Tintagelbe indultunk. Itt látható Arthur király vára, egy múzeumban pedig a kerekasztal "mása". A

vár meredek sziklák között magaslik az óceán fölé, csönd van, jó a levegő - íme, egy idilli hely, melyből csodás legendák keletkeznek, olyanok, mint a kerekasztal lovagjainak története.

Mi jöhet még? - és a kérdés itt és most jó, nagyon-nagyon jó értelemben szerepel: ez alatt a pár nap alatt nagyon jól megszervezett kirándulásokon vehettünk részt, kiváló idegvezetőkkel, és ami hihetetlen: izgalom nélkül beszélgettünk, vásároltunk, használva ezt a nyelvet, és ami - számomra - a tanulásban a legfontosabb, siker élményeim voltak. Jó volt így tanulni, játékosan a suliban (jaj, csak ne kéne nyelvtant tanulni!) és az angol emberekkel kommunikálva, élményszerűen a mindennapokban. És most lássuk, mi minden jóban és szépben volt még részünk:

Áááá! - íme, gyenge visszhangja a "halálcsúszdán" lecsúszó, felettébb merész emberek sikolyának. Ja, és volt itt még kisvasút, solymász- és kutyabemutató, íjászat, ufók - röviden és hézagosan a Milky Way nevű vidámparkban töltött délutánunkról. Ezt pedig egy frenetikus hangulatú este követte (ebben nincs semmi különös, mert az egész út hangulata ilyen volt, kivéve mikor aludtunk, már ha volt olyan, aki ilyen hiábavalóságokra fecserelte az idejét...), szóval este egy pubban voltunk, ahol közelebbi barátságba keveredtünk az ír sörökkel, (hál... Istennek ílyet Magyarországra is importálnak) és hangulatos zene ill. vérre menő dartsviadal mellett élménybeszámolót tartottunk addigi élményeinkről. Röviden, "diákul": "minden marha jó, ugye nyáron is lesz ilyen!" - hogy csak pár megjegyzést említsek. Szóval ha lesz pénzünk, a jól összekovácsolt banda nyáron is szeretne menni.

A következő nap egyike a legemlékezetesebbeknek. Barnstaple-ben egy quizjátékot szerveztek számunkra, melyben a helyi ételspecialitások nevéől kezdve a város hídjá arkádjainak számán át a hajdani leányiskola (ma kávéház, huhh, de jó hogy manapság koedukált rendszer van!) épületéről szóló kérdésig minden volt. Kellemes meglepetés volt az emberek elképesztő segítőkészsége, türelme. A legemlékezetesebb egy rohanó fiatal srác volt, akitől a közeli night club nevét kérdeztük meg.... Délután sajnos elérkezett az utolsó tanítási óra, de se baj, a nyelvet még van idő gyakorolni.

Például másnap, amikor Plymouthban töltöttük a napot. A Dome-ban a régi kikötőváros történelmével ismerkedtünk (nekem, törimániásnak ez külön csemege volt.), majd a kikötőben sétálgattunk. És elkövetkezett a várva-várt családi nap. Mint otthon, itt is 10-kor keltünk, majd irány az óceánpart. Beszélgettünk, fényképeztünk és egyszerre délután lett. Elmentünk bevásárolni, majd otthon leckeírás, duma és a fogadó család kislányával való játék közben fájó szívvel nekiláttunk csomagolni. Másnap hajnalban elbúcsúztunk, de vigasztalásképp még egy londoni városnézés is várt ránk. És itt szintén annyi mindent láttunk, hogy azt el se lehet mondani, de azért megpróbálom. Láttuk a Big Bent, a Parlamentet, a Towert, a nyönyörű koronázási ékszereket, a Buckingham palotát, a Westminster Abbeyt, voltunk a Trafalgar téren, a piccadilly-n, a St. James's parkban, de ebben a hatalmas világárosban minden érdekes volt. De hogy a földalatti használatát hogy lehet megtanulni, az számomra rejtély (talán az oxfordi egyetememen tanítják).

Késő estig maradtunk itt, majd elindultunk Doverbe, hogy az éjszakai komppal visszatérhessünk a vén kontinensre. A hajón a hatalmas vihar miatt képtelenség volt egyenesen menni (pontosítok: bárhogyan is közlekedni). Ennek ellenére mi persze felfedeztük a hajót, elköltöttük utolsó pennynket is és búcsút vettünk ettől a csodálatos országtól. De csak egy időre: amint lehet, újra megyünk!!!

Takács Eszter 9.B

Köszönjük, hogy Igazgatóságunk lehetővé tette számunkra, hogy ezen a hirtelen megszervezett utazáson iskolai idő alatt részt vehettünk. Tudjuk, sokan irigyeltek bennünket, amiért októberben "kiruccantunk" Angliába. A magyarázat pedig a következő. 2000 nyarán beadtam egy "diákok külföldi nyelvtanulását segítő" pályázatot. Bár nem bíztam a pályázat sikerében, mégis 750 000 Ft-

ot nyertem. Sok diák számára az utazás a minisztériumi támogatás nélkül nem lett volna megvalósítható. A támogatást leszámítva a tanulóknak 50000 és 70000 Ft-jukba került a 20 nyelvórát, rengeteg kirándulást és teljes ellátást tartalmazó program.

Az elmúlt években diákokkal bejártam Angliát. Kipróbáltam a keleti és nyugati partot, Anglia szívét, Londont, a fővárost, voltam profitorientált kereskedelmi nyelviskolában, betekinttem igazi angol iskolába, angol diákok óráira, de mindent egybevetve, az októberi devoni kirándulás messze felülmúlja az összes többit. Fontos megemlítenem, hogy a nyelvtanfolyam alapítványi szervezésű, ezért árban messze alulmúlja, szolgáltatásaiban viszont messze felülmúlja a méregdrága angliai nyelviskolákat.

Úgy gondolom, hogy a nyelvet tanulni az élő környezetben a nap 24 órájában össze sem hasonlítható az itthoni "könyvízü" vizsgacentrikus nyelvtanítással. Eszti útinaplójából kiderült, hogy a nyelvet lehet gyakorolni a családnál, az utcán, lehet tanulni a járókelőktől, a kirakatban elhelyezett táblákról, egyszerűen lépten-nyomon. Nyáron szeretnénk megismételni ezt az utat más kirándulásokkal. Ismét lehetőség lesz arra, hogy aki még nem járt Angliában, az csatlakozzon azokhoz, akik "újra mennek". Jó utat és szép élményeket mindenkinek!!.

Portörőné Mándli Szilvia

Milanovich Dominika - Jó tanuló, jó sportoló

Nem túl gyakori, hogy egy élsportoló egyúttal "éltanuló" is. Osztálytársam, *Milanovich Dominika* egy ilyen eset. Ezért kaphatta meg a közelmúltban "Jó sportoló, jó tanuló" megtisztelő címet.

Honnan tudtál erről a lehetőségről és ki inspirált?

Judo-edzőm nevezett be erre a pályázatra.

Milyen kritériumoknak kellett megfelelnie a pályázóknak?

Nem igazán tudom. Egyesületem csak országos bajnokokat nevezett, s mellékelni kellett tanulmányi eredményeimet.

Hány pályázó volt?

Körülbelül hatszáz.

Mit éreztél, amikor megtudtad, hogy egyike vagy a "kiválasztottaknak"?

Nagyon örültem.

Hol került sor a díj átadására?

A Semmelweis Egyetemen, a TF-en és Pokorni Zoltán oktatási miniszter adta át a díjat.

Mikor kezdtél el a judóval foglalkozni?

Hét éve.

Mikor, hol, milyen versenyen nyertél először?

Hú, hát azt nem tudom. Már legalább 120 versenyen indultam, de hogy először mikor és hol nyertem, azt nem tudom. Azt tudom, hogy az első három verseny mindegyikén utolsó lettem.

Így lesznek az utolsókból elsők! Volt-e különösen emlékezetes versenyed (amikor az utolsó pillanatban sikerült győznöd vagy egy váratlan pillanatban éppen kicsúszott a győzelem a kezedből)?

Hát, volt ilyen, nem is egy! Mindig külföldön érnek az ilyen dolgok, hogy az utolsó pillanatban passz! Így jártam legutóbb is, Törökországban. Persze, ilyenkor az ellenfelet segíti az a tény is, hogy hazai pályán van.

Milyen érzés a nevedet olvasni az újságban?

Tömören és röviden: jó!

Hallottam, még Japánban is mérkőztél a tatamin. Mesélj erről!

Japánban másként vannak a kor-és súlycsoportok, de a judo, az ugyanaz. 14 év alatti és feletti korosztályok voltak. Súlycsoportok tulajdonképpen nincsenek a gyerekeknél, csak a mi kedvünkért tették meg ezt a fajta megkülönböztetést. Barátságos verseny volt. Hat ellenfelem volt és nyertem.

A judózásán kívül milyen élményekkel tértél haza?

Meglátogattuk a híres KODOKAN Intézetet, a judózás helyi fellegrát, és megtekintettük Tsurugi nevezetességeit. Rendkívül érdekes és elbűvölő a távol-keleti világ! Csodálatosak az épületek és tiszteletre méltóak a hagyományok.

A sport jellemformáló, mondják. Mit tartasz erről?

Igen, ez így van. A sport figyelemre tanít, kitartásra nevel. Vasakarat kell ahhoz, hogy a kitűzött eredményeket elérd. Koncentrációt követel, figyelmet, társaidal szemben is.

Hogyan sikerült a sportot és a tanulást ilyen zökkenőmentesen egyeztetned?

Elsősorban fel kell állítanod egy napirendet, amit minden körülmények között tartanod kell. Hazajövök a suliból, kicsit pihengetek, aztán tanulás, edzés, s ha még ezek után marad időm és energiám, még egy kis tanulás.

Mire jut időd a tanuláson és sportoláson kívül?

A judo jó kis társaságot kovácsol össze. Így edzés után, hétvégén bulizunk egy kicsit.

Hogyan viszonyulnak osztálytársaid az eredményeidhez?

- Ezt talán nem tőlem kellene megkérdezni, hanem tőlük. Például tőled.

Büszke vagyok rád.

Jaj, ne! Na, jó!

Sokat tanulsz?

Amennyit kell. Ha sokat kell, akkor sokat, ha nem kell sokat, akkor miért tanuljak sokat, hát nem?

Világos, mint a vakablak. Mi szeretnél lenni? Leendő foglalkozásod kapcsolódna a sporthoz?

Na, erre a kérdésre nem tudok válaszolni. Ami már megfordult a fejemben, a... pszichológus, vagy... sport műsorvezető. De ez még messze van. Lehet, hogy holnap lesérülök, aztán vége a sport sikereknek.

Ilyen ne legyen! Kívánom, hogy még sok-sok sikert érh el a kedvenc sportágadban, s tanulj továbbra is ilyen jól! Köszönöm a beszélgetést.

Papp-Kuster Ádám 8.F

Ezredvégi üzenetek

Ezer év hatalmas idő. Hatalmas megérni, hatalmas még megtanulni is. De igazán hatalmas ahhoz, hogy értékeljük. Nem tisztán szakmai, történelmi módon, nem azt vizsgálva, illetve nem elsősorban azt vizsgálva jól döntöttek-e ott és akkor történelmünk nagy alakjai. Csak egyszerűen feltenni a kérdést: hová jutottunk? És a válasz, bármilyen meglepő, nem is egyértelmű.

Nézzük mi történt Kr. u. 1000-ben! Egy formálódó Európa határainál élő népcsoport, remekül felismerve az akkori idők kihívásait, úgy döntött, hogy felzárkózik Európához. Átvette annak vívmányait: a gazdasági rendszert (feudalizmus), az államrendet, a vallást és vele a kultúrát. Átvette az ideológiát is: a koronás király egyeduralmát. A megvalósítás jól-rosszul, de sikerült, és Magyarország, hála I. (Szent) István bölcs előrelátásának, megőrizte politikai függetlenségét is a pápától kért koronával. Az utódok megvédték mind-kettőt: Könyves Kál-mán, Szent László államszervező munká-jaként III. Béla a korabeli Európa vezető hatalma felett uralkodott. A tártjárás után (melynek tragédiájához jórészt az ország felkészületlensége vezetett) az ország bár újjáépült, nagyhatalmi szerepét csak Károly Róbert alatt kapta vissza. Zsigmond koncepciója, miszerint a megerősödő törökökkel szemben Magyarország egyedül nem tudja biztosítani a Balkánt, sajnos követők nélkül maradt. Hunyadi Mátyás hasztalan próbálkozott a terv kivételezésével, az ország belső megerősítése elmaradt, s a hatalmukat mind egy "felkapaszkodott" családtól (Hunyadiak), mind egy erős hatalomtól (Habsburgoktól) féltő bárók a befolyásolásukra képtelen Jagelló-házat választották. Egyenes volt az út Mohácsig. Az ország a külföld szemében megszűnt létezni. Az erdélyi állam megőrizte a magyar kultúrát, s a másik országrész rendi különállását, mást azonban nem tehetett. A magyar vezető erők a legrosszabb politikát választották a 17. század végén: mindhárom hatalmi központ egyidejű összeomlása kiszolgált a Habsburgoknak az országot. A birodalom államrendszere ekkor és még sok ideig a lehető legjobbat jelentette Magyarország számára; a rendre biztosított rendi különállás békés fejlődést nyújthatott. A függetlenségre sem akkor, sem később nem volt esély, a magyar állam önmagában nem lehetett volna életképes. Egyet kivéve. 1848 végén Bécs a törvényes alapokra támaszkodó, függetlenedni képes Magyarországot támadta meg, amelynek élén a tudatos hatalomátvitelre régóta készülő és felkészült vezetés állt-soha azelőtt és soha azóta. És a bizonyíték: Ausztria a forradalmi hullám levonulása után sem bírta Magyarországgal - ehhez két európai nagyhatalom együttes támadása kellett.

És azóta? Az 1867 utáni nemzedék a réginek csak árnyéka volt (ahogy Kosáry Domokos írja), s az országnak nem volt felelős, széles látókörű vezetése. 1918-ban sem. A magyarok ellen fellépő országokat a magyar kormánypolitikai által "elüldözött" nemzetiségi vezetők befolyásolták. Nem a

kiegyezés volt elhibázott, hanem annak kezelése: a korhoz alkalmazkodni képtelen politika. Aztán is. A nemzetben azért még maradt becsület és erő: 1956-ban népfelkelés söpörte el a rendszert. Nem szervezett ellenforradalom, nem megszervezett mozgalom - a magyar nép, a nemzet diadalmaskodott. Az eredmény:30 év kompromisszumos békeév és békés rendszerváltás.

És nézzük, mi történt Kr. u. 2000-ben! Egy formálódó Európa határainál élő népcsoport, remekül felismerve az idők kihívásait, úgy dönt, hogy felzárkózik Európához. Átveszi a piacgazdaságot, az államrendet, az ideológiát ...Vagyis? Visszajutottunk oda, ahonnan indultunk? Nem egészen. Magyarország most történelmi jogon követelhet. Nem bővítést, hanem Európa újraegyesítését. Hiszen Magyarország történelmével, vallásával, kultúrájával a nyugat sajátos, de szerves része. És most ez a csatlakozás a feladat. A politikusoknak, hogy felismerjék hogy csak a széles látókörű, felkészült, meggondolt vezetés lehet eredményes irányítója ennek, s a nemzetnek hogy lehetőségei közül , az európai, toleráns, határozott, de meggondolt politikát válassza. És, hogy ezt elérjük és megértsük- nos, erre kellett az ezer év.

Ábel Csaba

Készülődés a búcsúra (Ez szép lesz, 12.B!)

Az a tény, ami számunkra szeptemberben még eltusolható volt, most már végzetesen lebeg a levegőben: még pár hónap, pár hét, és érettségizni kell. Aki nem negyedikes, az nem értheti, de ez sokkal rosszabb valami, mint a búcsúzás, a régi dolgoktól való elszakadás. A sok tanulás közepette igazából háttérbe is szorul a búcsúzkodás.

Négy évig jártunk ide. Jó volt, szép volt. Mi legalábbis jól éreztük magunkat, még ha a tanáraink szerint kicsit rosszak voltunk. Ahányan vagyunk, annyiféle dolog jut majd eszünkbe a Révairól, ha majd évek múltán visszanezünk.

Lesz, akinek az elsős osztálykirándulás, mikor végiggarázdálkodtuk Szentendrét. Vagy a második orfűi éjszakák... Vagy Sárvári István tanár úr sikeres, néha sikertelen kísérletei. Lesz, akiben a "dobozolás film" hagyott kitörölhetetlen nyomot, vagy egy jó kis Erdős László tanár úr-féle dalolás tőrióra. De mindannyian emlékezünk Redre, állandó sofőrünkre a kirándulásokkor, a választási kampányra, a "sárigeskitkígyó"-ra, a karácsonyi égésekre a tanári előtt, és a tiltott segédeszközök használatának tökélyre fejlesztésének gyötrelmeiről. Nyáron az osztály jelentős része leruccant egy könnyed nyaralásra a révais táborba Balatonfűzfőre. Itt is nagyon sok minden történt (ha a sátrak beszélni tudnának...). Napoztunk, aludtunk, jókat ettünk, ittunk, esténként zenés-táncos ismerkedési estek... Azért egy-két apróbb veszteséggel megúsztuk a nyaralásokat is.

Ezek az évek azonban nem csak a szórakozásból álltak. Humán osztály lévén talán bocsánatos bűn, hogy a reál tárgyakat olykor-olykor hanyagoltuk, de fontos megjegyeznünk, hogy azért mi megpróbáltuk megtalálni ezen tárgyak szívét-lelkét is. Matekon Norbinak köszönhetően megtanultuk, hogy a gyökjel alatt nem állhat gyík, kémián pedig azt, hogy a szerelem miért is mulandó.

Mindenféle híresztelés ellenére azért mi sem vagyunk angyalok, bár az iskola nekünk köszönheti, hogy nem égett le. Miletics tanárnő megjegyezte: "Ti végtelenül aranyosak vagytok, csak tanítani ne kellene benneteket." Van benne igazság. A mi osztályunk tanulmányi átlaga soha nem volt a legfényesebb, de mi nem is a számokban, hanem a szívekben szeretnénk megmaradni. (Egyrészt a nagy szavak kedvéért, másrészt tényleg így gondoljuk.)

Bár már nagyon készülünk, még nem tudjuk igazán felfogni, milyen is lesz itthagyni a Révait, a tanárokat, a barátokat, az osztálytársakat. Még minden olyan távolinak tűnik: az érettségi, a

felvételik, az elválás. Még nem hangolódunk rá az elközönésre, de ez így is van jól. Majd ha eljön az ideje, talán sírunk is, hogy itt kell hagyni azt a helyet, ahol többé-kevésbé felnőtteé váltunk, de addig is, (és reméljük, utána is) még rengeteg mindent fogunk együtt átélni mi, 39-en, a 12.B.

Szár Mária, Meliorisz Andrea 12.B
